

Beste Lezer,

Huwen was voor mij geen prioriteit, carrière wel. Temidden alle contacten, interesses en mogelijkheden, kruis je het pad van een onbekende waarbij de ogen elkaar schuchter opzoeken en vluchtig vinden. Zonder dat je elkaar kent, is er dat wederzijdse gevoel van herkenning. Voorbij de fascinatie van het eerste uur, brandt vooral de vraag op elkaars lippen: “Ben jij het die komen zou of verwacht ik iemand anders?”

De spontane aantrekking groeide uit naar een bewuste keuze om te huwen. Het was tegelijk ommekeer als een thuiskomen.

Als jong koppel zochten we in 1989 een plek om ons te vestigen en een leven op te bouwen, in of rond Brussel. Die zoektocht heeft ons naar Halle gebracht.

En zo begon ik samen met Mariël Berben aan ons leven als gehuwd koppel. Op zondag naar de mis gaan hoorde er bij, deels uit gewoonte maar vooral uit eigen geloofsovertuiging. De basiliek was een plek om echt tot rust te komen. Het devotische karakter dat bij een bedevaartsplek hoort, was niet aan ons besteed. Het was de basiliek als contemplatie-plek die ons aansprak en inspireerde. Dat we als jong koppel, steeds te midden van een wisselend publiek aan bedevaarders van middelbare en oudere leeftijd zaten, stoorde ons aanvankelijk niet. Na verloop van tijd voelde het toch bizar aan om daar als jong koppel geen leeftijdsgenoten te herkennen. De jaren kabbelden voort en intussen was onze derde zoon op komst. We waren ondertussen 9 jaar getrouwd. De verliefdheid had plaats geruimd voor een zekere sleur in ons leven. Het was een periode waar we zelf in twijfel terecht gekomen waren. Niettegenstaande ons gezin zaten we in een impasse, een neergaande spiraal waar we de uitgang niet vonden. Is dit nu getrouwd zijn? Misschien moeten we toch overwegen om te scheiden als we beiden geen weg meer naar diepgang, naar elkaar vinden?...

We werden in deze fase van onze relatie aangesproken door deken Raymond Decoster die ons vertelde dat de huwelijkspastoraal uit Buizingen op zoek was naar uitbreiding van hun vrijwilligers. Een christelijk engagement zagen we wel zitten maar het was vooral de twijfel of we dit op een authentieke manier zouden kunnen opnemen. Onze huwelijksrelatie stond op dat moment niet bepaald model om toekomstige trouwers te inspireren. Maar we hebben de stap gezet, in de overtuiging dat we er niets bij te verliezen hadden.

Zo hebben we eerst kennisgemaakt met de Don Bosco-parochie. Het was alsof de jarenlange oogkleppen afvielen: een eigentijdse manier van eucharistie vieren, een levendige gemeenschap. We konden ons voor het hoofd slaan dat we al die jaren niet de moeite genomen hadden om de omliggende parochies te ontdekken en we al die tijd de parel die voor het rapen lag niet opgemerkt hadden.

De kennismaking met de huwelijkspastoraal in Don Bosco Buizingen was voor ons een moment van openbaring. Het engagement van de vrijwilligers, de doelgerichte aanpak, de methodieken, de professionalisering van de vrijwilligers als de visie die (uit)gedragen werd.

In onze eigen huwelijksvoorbereiding was het gesprek met de pastoor, een verplichte passage, maar tegelijk ook slechts een formaliteit. Het gesprek startte als een geloofsgesprek maar daarmee is het belangrijkste gezegd, laat staan dat er een uitwisseling was over relatievorming. Het gaf onze eigen relatie meteen de zuurstof waar we zo wanhopig naar op zoek waren. Onze relatie kreeg meteen een boost. Dat was op zich geen garantie voor een rustig relatieparcours, zeker niet. Maar het heeft ons effectief geholpen om de verdere hindernissen binnen de eigen relatie te kunnen nemen zonder

kleerscheuren. Obstakels die we nooit op eigen kracht (zonder de kennis en de vorming vanuit relatiepastoraal) hadden kunnen overwinnen.

Door te werken met authentieke getuigenissen tijdens de relatiedag, zoals tijdens de periodieke schrijfavonden, leer je de vrijwilligerskoppels op een diep persoonlijke manier kennen. Het zorgt voor een unieke band en verbondenheid die je best kan vergelijken als een mix van familiale gezinsband en deze van de Best Friend Forever. Doordat je elkaars knopen en vreugden kent, is er een onderling contact, steeds een authentiek contact. Het is ook de meest gehoorde feedback op het einde van een relatiedag die de verloofden ons teruggeven: de authenticiteit van de getuigenissen, de eerlijkheid en de moed om dit met hen te delen.

Het is dankzij de vrijwilligers die ons zijn voorgegaan dat de evolutie ingezet werd van eigengereide improvisatie rond relatie naar een inhoudelijk en professioneel programma rond christelijke relatievorming. Een prestatie waar we als koppel terecht fier zijn te mogen bijdragen aan een levende kerk.

In de voorbije 25 jaren heeft een grote evolutie plaatsgevonden binnen de verloofdenkoppels. 25 jaar geleden was de meerderheid effectief 'verloofd', een samenwonend koppel was toen uitzonderlijk. 15 jaar geleden was er sprake van een belangrijke kentering. De meerderheid van de koppels die kwamen aankloppen voor een kerkelijk huwelijk was samenwonend. De voorbije 5 jaren waren het koppels die al jaren samenwoonden en samen kinderen hadden of nieuw samengestelde koppels met kinderen uit een vorige relatie.

Het werkt drempelverlagend om koppels door andere koppels te onthalen. Koppels die nu voor een kerkelijk huwelijk kiezen moeten vandaag vooral tegen een sociale stroom invaren en met die druk weten om te gaan. Ze zijn vandaag een kleine minderheid in een seculiere wereld. Er hoeft geen verantwoording afgelegd te worden bij het onthaalkoppel. We proberen deze koppels net te waarderen dat ze voor een kerkelijk huwelijk kiezen. Dat werkt voor hen geruststellend en aanmoedigend. Een stap die ze moeilijker gezet krijgen wanneer ze spitsroeden moeten lopen.

Veel koppels voelen zich al iets beter thuis, door de inrichting van de lokalen achter de kerk: heel huiselijk. Ze mogen in de loop van de dag ook meestal al deze lokalen gebruiken tijdens het delen met elkaar. Als ze tegen het einde van de dag ook nog eens in deze kerk komen, die door haar inrichting weinig lijkt op de "traditionele" kerkgebouwen, doet ook dat hun ogen openen. Niets tegen de "gewonere" kerkgebouwen, maar eens iets anders zien, doet inzien dat er variatie mogelijk is.

Een dag verloopt over verschillende thema's heen, waarbij eigenlijk altijd het belang van communicatie, praten met elkaar duidelijk wordt gemaakt. We hebben elk onze eigen manier van communicatie, we moeten gewoon ook deze van de ander leren kennen. Op deze dag geven we ook nog een andere mogelijkheid tot communicatie mee, niet door ons uitgevonden, maar één die al decennialang gehanteerd wordt door Marriage Encounter en PRH, en ook vaak door psychologen.

Na de welkom en kennismaking, worden volgende thema's aangeraakt : ik - jij - wij, verliefd, ruzie, spanningen, verschillen, droom-ontgoocheling-hoop,gevoelens, lichamelijkheid, met wat variatie in uitwerking, benadering zodat de jonge koppels (en wij) niet de hele dag op hun stoel vastzitten. Tegen het einde van de dag, wordt er gevraagd dat iedereen een liefdesbelofte maakt, daarvoor gaan

we naar de kerk zelf. Daarna worden deze mooie beloftes gedeeld in een korte dienst als mooi einde van de dag.

In de evaluaties die de verloofdes invullen (elk apart) wordt deze dienst altijd als mooi en deugddoend einde ervaren waarbij het delen van deze belofte zeker het hoogtepunt is, alhoewel er sommige last hebben om dit uit te spreken.

Ook de getuigenissen, waar ze zichzelf vaak in herkennen, worden zeker gewaardeerd. Het is de moeite om deze evaluaties te lezen, dat is dan weer het einde van de dag voor ons, de mensen die de relatiedag begeleiden.

Hopelijk hebt u zo voldoende zin en interesse gekregen om onze werking te leren kennen en eens een onthaal/relatie-dag mee te volgen. U bent altijd welkom.

met vriendelijke groeten,

Jan Vereertbrugghen
Diepenbeekstraat
2160 Wommelgem